

1) Nie uchwalając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych celem dostosowania się do dyrektywy Rady 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącej trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przedmiotowej dyrektywy.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-182/04)

(2004/C 201/12)

Dnia 19 kwietnia maja 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Symvoulio tis Epikrateias, wydanego dnia 3 marca 2004 r., w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów. Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Pytania w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie C-181/04.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-183/04)

(2004/C 201/13)

Dnia 19 kwietnia maja 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Symvoulio tis Epikrateias, wydanego dnia 3 marca 2004 r., w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów. Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Pytania w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie C-181/04.

Skarga wniesiona dnia 7 maja 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-204/04)

(2004/C 201/14)

Dnia 7 maja 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Federalnej Niemiec sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Nicolę Yerrell, członkinię Służb Prawnych Komisji i Horsta-Petera Krepppla, sędziego sądu pracy oddelegowanego do Służb Prawnych Komisji w ramach wymiany z urzędnikami krajowymi, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec pośrednio dyskryminuje kobiety, stanowiące znacznie przeważającą część zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, pracujących 18 godzin roboczych tygodniowo w niemieckiej służbie cywilnej, ponieważ

a) na mocy § 14 ust. 2 Bundespersonalvertretungsgesetz (ustawa o reprezentacji pracowniczej w federalnej służbie cywilnej) i odpowiadających temu przepisowi uregulowaniach w ustawodawstwach landów

— Bawaria

— Berlin

— Brema

— Hesja

zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin, którzy regularnie pracują mniej niż 18 godzin tygodniowo lub

b) w landach

— Meklemburgia-Przedpomorze

— Saksonia

— Schlezwik-Holsztyn

— Turyngia

mniej niż połowę normalnego tygodniowego czasu pracy,

c) w landach

— Badenia-Wirtembergia

— Brandenburgia

— Nadrenia-Palatynat

— Saksonia-Anhalt

mniej niż jedną trzecią normalnego tygodniowego czasu pracy,

d) w landzie Północna Nadrenia-Westfalia

mniej niż dwie piąte normalnego tygodniowego czasu pracy,

e) w landzie Dolna Saksonia

pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin, którzy w jednym roku byli zatrudnieni przez okres do 2 miesięcy w wymiarze mniej niż 15 godzin tygodniowo,

są pozbawieni biernego prawa wyborczego w wyborach do reprezentacji pracowniczych,

co narusza zasadę równego traktowania kobiet i mężczyzn, zawartą w art. 1, 2 i 5 dyrektywy 76/207/WE⁽¹⁾ oraz w klauzuli 4 załącznika do dyrektywy Rady 97/81/WE⁽²⁾ dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC).

2. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Pozbawienie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin w służbie cywilnej, którzy pracują regularnie mniej niż 18 godzin tygodniowo (w niektórych landach liczba godzin została określona na niższym poziomie), biernego prawa wyborczego w wyborach do reprezentacji pracowniczych w ramach federacji, jak również w prawie wszystkich landach oznacza pośrednią dyskryminację kobiet, ponieważ stanowią one znacznie przeważającą część pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin. Stanowi to zatem naruszenie dyrektywy 76/207/WE. Ponadto, taka regulacja nie jest zgodna również z dyrektywą 97/81/WE, jako że zgodnie z nią, pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin nie mogą być traktowani w mniej korzystny sposób niż zatrudnieni w pełnym wymiarze godzin, o ile odmienne traktowanie nie znajduje uzasadnienia w przyczynach o charakterze obiektywnym..

Jednakże brak jest obiektywnych przyczyn dla pozbawienia biernego prawa wyborczego. Ograniczona obecność wymienionych pracowników w miejscu pracy mogłaby zostać zrekomensowana elastycznym kształtowaniem czasu pracy i nowoczesnymi środkami komunikacji. Takie ograniczenie dotyczące biernego prawa wyborczego nie ma swojego odpowiednika w Betriebsverfassungsgesetz (ustawa o ustroju przedsiębiorstw), która reguluje wybory rad pracowniczych w sektorze prywatnym. Rady pracownicze mają takie same zadania, jak reprezentacje pracownicze w służbie cywilnej. Reprezentacja wyłączonej grupy w gremiach reprezentujących pracowników jest wskazana ze względu na ich szczególne interesy, które w przeciwnym wypadku pozostałyby niewuwzględnione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 39, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 14, str. 9.

Skarga wniesiona dnia 24 maja 2004 r. przez Zjednoczone Królestwo przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-217/04)

(2004/C 201/15)

Dnia 24 maja 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej sporządzona przez Zjednoczone Królestwo reprezentowane przez Marka Bethella, działającego w charakterze pełnomocnika oraz Lorda Goldsmitha QC, Her Majesty's Attorney General; Nicholasa Painesa QC i Tima Warda, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie o nieważności rozporządzenia (WE) nr 460/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiającego Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji⁽¹⁾;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zaskarżone rozporządzenie (rozporządzenie (WE) nr 460/2004, „rozporządzenie EABSI”) ustanawia Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji („Agencja”), której funkcją jest zapewnienie informacji, doradztwa i wsparcia dla Komisji, Państw Członkowskich i wspólnoty biznesowej w kwestiach dotyczących bezpieczeństwa sieci i informacji objętych rozporządzeniem EABSI. Zjednoczone Królestwo wspiera ideę stworzenia Agencji, ale poddaje pod rozważenie, iż art. 95 WE nie zawiera właściwej podstawy prawnej dla jej powołania. Rozporządzenie EABSI traktuje w pełni o utworzeniu Agencji jako organu wspólnotowego; wyznacza cele i zadania Agencji oraz tworzy podstawy dla jej zarządzania i organizacji oraz programu pracy; nadto zawiera postanowienia w zakresie budżetu, statusu prawnego, przywilejów, immunitetów oraz języków pracy Agencji. Przepisy rozporządzenia EABSI wywierają skutki całkowicie na płaszczyźnie prawa instytucjonalnego Wspólnoty.

Zjednoczone Królestwo podnosi, iż kompetencje ustawodawcze wynikające z art. 95 WE dotyczą harmonizacji praw krajowych; nie jest to upoważnienie do powoływania organów wspólnotowych lub powierzania zadań takim organom. Tego typu kwestie leżą poza zakresem prawa krajowego i ustawodawstwo wspólnotowe, które ustanawia taki organ lub powierza mu zadania nie może harmonizować praw krajowych w znaczeniu art. 95.

Żaden z przepisów rozporządzenia EABSI nie zbliża, nawet pośrednio, żadnego przepisu prawa krajowego. Wręcz przeciwnie, Agencji wyraźnie zabroniono ingerencji w kompetencje organów krajowych, a cele i zadania Agencji wyrażone w art. 1 ust. 3 istnieją bez uszczerbku dla kompetencji Państw Członkowskich.

Przepisy rozporządzenia EABSI wykraczają zatem poza upoważnienie do dokonywania harmonizacji udzielone Parlamentowi i Radzie przez art. 95 i jedyną właściwą podstawą prawną dla tego typu regulacji mógłby być art. 308 WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 77, 13.3.2004, str. 1.